

Eva Kenneth

Allúzió

/.

– Mindent láttál – szólt a Hatalmas.

Igen, látott mindent, és a védtelen, magára maradt lélek kiszolgáltatottsága megindította.

– Az Ő útjai végtelenül sokfélék, akár a lelkek. Erre az útra Ő téged választott.

Megremegett a boldogságtól. A dicsőséges alázat, hogy szolgálhatja Őt, felfénylett az arcán.

– Engedelmeskedsz hát a parancsának szabad akaratodból, és vállalod, hogy megtapasztalod a lélek szenvedését: a félelmet, a fájdalmat és a boldogtalanságot? Vállalod-e a találkozást a Gyűlölettel?

– Vállalom.

– Tudnod kell – folytatta a Hatalmas, – hogy elfelejted az Ismeretet, és elveszted a Látást. Mindent, ami Nyilvánvaló, újra meg kell majd találnod. Magadnak kell meglelned az Engedelmesség Útját, hogy rávezethesd arra a lelket.

Könnyű reszketés futott végig rajta. Először érezte meg, hogy veszíthet is. A Hatalmas letekintett rá, arcán a gyöngéd szeretet úgy ragyogott, mint a fény az Élő Tengeren, mely szelíden hullámozott mögöttük.

– Nem leszel egyedül. Az Őrzők sosem hagynak magadra. Ő pedig körülvesz majd téged. De meg kell tanulnod érezni az Ő állandó jelenlétét.

Az Őrzők közelebb suhantak, könnyedén megérintették őt. A nyugalom, amely eltöltötte, ismét megszilárdította akaratát.

– Felkészültél?

– Igen.

– Jöjj hát! – szólt a Hatalmas, akinek megadatott, hogy ki-lépjen a Teljességből, és jelenvalóvá legyen az Anyagban.

Alig fogta fel, ami történt. Olyan volt, mint egy sötétség-be tűnő villanás, mint egy összeomló harmónia. Érezte, hogy Anyag veszi körül, szüntelenül változó atomok laza szövédéke, amelyen az ő teste anélkül hatol át, hogy beleütközne. Minden mozgásban van, semmi nem állandó és szilárd, mintha semmi nem volna valóságos.

Amerre nézett, különös, árnyszerű vetületét látta a Valóság-nak. Szegénynek tűnt.

Nem mindjárt hallotta meg az Anyag hangját sem. Üres csendet észlelt, miután az Örök harmónia beleolvadt a három dimenzióvá zsugorodott térbe.

Ez az üresség, ez lehet vajon a Félelem?

Azután a részletek lassan új egészzé álltak össze. Először ámult el a Teremtés csodáján. Az Anyag dinamikus volt, izgalmas, az Anyagból alkotott Világ lenyűgöző, és az Anyag szabályos, lágy harmóniája az Alkotóról zengett a maga különös, halk módján.

Újonnan lelt öröm járta át. De akkor meghallott valami mást is. Disszonancia volt, amely bántó módon szét- szétzilálta a Harmóniát, néha csak finoman, máskor erőszakosan, sértően.

Vajon ilyen lehet a Fájdalom?

– Eljött az idő – szólt a Hatalmas.

Az idő. Különös úgy érzékelni az időt, mint amit mérni lehet, aminek iránya van, ami telik, és végül eljön.

A Tenger partján álltak, ugyanott, ahol Odaát. A levegő nyugtalanul kavargott, és magasra korbácsolta a hullámokat. Veszedelem – gondolta, és érezte, hogy a disszonancia fel-erősödik.

A homokon egy apró gyermektest feküdt, ázott ruhájában olyan volt, mint egy kis rongycsomó. Romlandóság – nézte szánakozva, ahogy élettelenül sodródott a kigördülő és erejét veszítve visszahúzódó hullámokkal.

Eljött az idő. Kinyújtotta a kezét a Hatalmas felé, aki megérintette.

Égő érzés hasított belé szörnyű, megsemmisítő erővel.

– Fájdalom! – sikoltotta, azután minden érzékelés a tudata mélyére süllyedt valami sötét, alakatlan formában.

2.

– Itt az idő! – mondta a műtősfőú derűsnek szánt hangon, ahogy belépett a minden kényelemmel felszerelt egyágyas kórterembe.

Amelia Rivetti ráemelte nyugodt pillantását, hogy jelezze, ő készen áll, Carlo pedig felpattant a székből, mint aki régóta erre a pillanatra vár.

– Elkísérlek – mondta feszes mosollyal, és megfogta anyja kezét, akkor engedte el csak, amikor a műtősfőú megállította az ágyat a műtő előtt, hogy elbúcsúzzanak.

– Megvárlak idekint – Carlo egy utolsó mosolyt erőltetett az arcára. Amelia Rivetti nem viszonzta, tekintete kérdezett és kért is egyszerre.

– Légy nyugodt, gondoskodni fogok Elisáról, bármi történjék is – mondta Carlo.

Amelia Rivetti bénult szája mosolytalan maradt, de a tekintete megtelt hálával. A műtősfőú betolta az ágyát az ajtón, és ő arra gondolt, hányszor tette meg ezt az utat sietős léptekkel, a rá váró feladat izgalmától feszülten, hány arcot látott itt szenvedni, rettegni, vagy reménykedni az altatás előtti utolsó tudatos pillanatig.

És most ő az, aki itt fekszik a lámpák alatt. Mosolytalan ajkakkal is mosolygott.

Nem félt a műtéttől, lépésről lépésre tudta, mi fog történni, és azt is, kevés esélye van, hogy tartós eredményre vezet. Látta a leleteket, kollégái nem titkoltak el semmit